

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 19/11
30.03.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 97/11 од 17.03.2011. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 1758/10 од 15.10.2010. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 30.03.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимично се УВАЖАВА захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 97/11 од 17.03.2011. године, као основан, па се УКИДА правноснажна пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 1758/10 од 15.10.2010. године и предмет враћа Апелационом суду у Нишу на поновно суђење, док се у преосталом делу подигнути захтев за заштиту законитости у односу на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а, и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Нишу К. број .../09 од 02.10.2009. године окривљени Д.С. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ-а и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1758/10 од 15.10.2010. године уважена је жалба Општинског јавног тужиоца у Нишу и преиначена првостепена пресуда у погледу одлуке о казни тако што је окривљени за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ-а за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, док је жалба окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу остала неизмењена.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости против наведене пресуде Апелационог суда у Нишу због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. и 4. ЗКП-а и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев, утврди да је другостепеном пресудом повређен кривични закон на штету окривљеног погрешном применом одредбе члана 50. став 3. тачка 5. КЗ-а и да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, те да се укине другостепена пресуда и предмет врати истом суду на поновно одлучивање о жалбама Општинског јавног тужиоца и окривљеног изјављеним против првостепене пресуде.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а у одсуству обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета, са правноснажном пресудом против које је захтев подигнут па је нашао:

Захтев је делимично основан.

Врховни касациони суд налази да се основано у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да је Апелациони суд у Нишу на штету окривљеног Д.С. повредио кривични закон из члана 369. тачка 3. ЗКП-а, јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити.

Из списка предмета се утврђује да је против окривљеног Д.С. Општински јавни тужилац у Нишу поднео оптужни предлог због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, те да је другостепени суд уважањем жалбе Општинског јавног тужиоца у Нишу преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окривљеног, за кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на новчану казну у износу од 100.000,00 динара са образложењем да је то најмања новчана казна која се за предметно кривично дело може изрећи позивајући се на одредбу члана 50. став 3. тачка 5. КЗ-а. Међутим, за кривично дело из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ-а прописана је новчана казна или затвор до једне године, па се на основу одредбе члана 50. став 3. тачка 3. КЗ-а учиниоцу предметног кривичног дела може изрећи новчана казна у износу од 30.000,00 до 300.000,00 динара, због чега, Врховни касациони суд налази да је погрешан став другостепеног суда да је новчана казна у износу од 100.000,00 динара најмања новчана казна која се за предметно кривично дело може изрећи. Самим тим у конкретном случају, није ни могла бити примењена одредба члана 50. став 3. тачка 5. КЗ-а која прописује висину новчане казне која се може изрећи за кривично дело али за које је запређена казна затвора до три године.

По налажењу овог суда, то не значи да другостепени суд приликом одлучивања о жалби Општинског јавног тужиоца није могао преиначити првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окривљеног осудити и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, али не на основу одредбе члана 50. став 3. тачка 5. ЗКП-а, како је то учинио другостепени суд јер за њену примену у конкретном случају није било законског основа.

Другостепени суд је, дакле, у погледу кривичног дела из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ-а које је предмет оптужбе, применио одредбу члана 50. став 3. тачка 5. КЗ-а која се, с`обзиром на запређену казну за ово кривично дело, није могла применити и која је неповољнија од одредбе члана 50. став 3. тачка 3. КЗ-а, па је на тај начин пресудом повређен кривични закон из члана 369. тачка 3. ЗКП-а на штету окривљеног.

С`обзиром да је наведеном правноснажном пресудом повређен закон на штету окривљеног Д.С., Врховни касациони суд је делимичним уважањем захтева за заштиту законитости означену пресуду укинуо и предмет вратио другостепеном суду на поновно одлучивање о жалбама Општинског јавног тужиоца и окривљеног, при чему ће суд у поновном поступку отклонити повреду закона на коју му је указано овом пресудом и након оцена навода жалби донети правилну и на закону засновану одлуку.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се Републички јавни тужилац захтевом неосновано позива и на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а указивањем да је другостепени суд одлуком о казни прекорачио овлашћења која има по закону.

Ово с`тога, што је другостепени суд имао могућост да уважањем жалбе Општинског јавног тужиоца у Нишу преиначи првостепену пресуду и окривљеног за кривично дело из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ осуди на новчану казну у износу од 100.000,00 динара која је у прописаном оквиру најмање и највеће мере новчане казне која се може изрећи за предметно кривично дело, у смислу члана 50. став 3. тачка 3. КЗ-а (од 30.000,00 до 300.000,00 динара за кривична дела за која се може изрећи казна затвора до једне године).

Осим тога, Републички јавни тужилац неосновано истиче да је другостепеном пресудом учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, у вези датих разлога, јер је другостепени суд дао разлоге мада погрешне због чега је преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, налазећи да је новчана казна у износу од 100.000,00 динара најмања новчана казна која се за предметно кривично дело може изрећи у смислу члана 50. став 3. тачка 5. КЗ-а, што је напред наведена повреда закона, а не битна повреда поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о

уређењу судова и применом члана 424. и 425. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Весна Веселиновић,с.р.

Бата Цветковић,с.р.